

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 6 березня 2007 року № 10 (174)

ПРИПИНИТИ

виконувати політичні замовлення Партії регіонів вимагає від Генпрокуратури Конгрес Українських Націоналістів

Президія Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів ухвалила заяву стосовно політичного переслідування Голови Конгресу, колишнього керівника НАК "Нафтогаз України", народного депутата Олексія Івченка.



ЗАЯВА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Конгрес Українських Націоналістів висловлює рішучий протест проти переслідування за політичним замовленням Голови Конгресу, колишнього керівника НАК "Нафтогаз України", народного депутата Олексія Івченка. Останнім часом кампанія з його дискредитації набула особливо гострих форм.

Уся Україна стає свідком ганебних шоу, які періодично влаштовує Генеральна прокуратура, що стала кишеньковою структурою Партії регіонів та уряду. Так, 28 лютого заступник Генерального прокурора України Т. Корнякова озвучила чергову порцію звинувачень проти О. Івченка. При цьому вона забула згадати, що кримінальна справа, відкрита Генпрокуратурою в листопаді 2006 року на основі її не менш гучних заяв про міфічні зловживання в "Нафтогазі", була скасована Шевченківським районним судом м. Києва як абсолютно безпідставна і незаконна.

Правомірність цього судового рішення в лютому 2007 року остаточно підтвердив апеляційний суд. Однак, незважаючи на ці судові рішення, Генпрокуратура в особі Т. Корнякової ініціювала нову кримінальну справу на основі чергової порції абсурдних і безпідставних наклепів.

Є очевидним, що Генпрокуратура активізувала свою кампанію саме тоді, коли суспільство дізналося про наміри міністра палива та енергетики Ю. Бойка віддати українську газотранспортну систему під контроль Росії.

Конгрес Українських Націоналістів стверджує, що переслідування Олексія Івченка передусім пов'язано з тим, що він викрив тіньові схеми, за допомогою яких теперішнє керівництво ПЕК збирається позбавити Українську державу її газотранспортної системи. Так, Голова Конгресу у своїх публічних коментарях неодноразово наголошував на тому, що ставленик Партії регіонів Ю. Бойко цілеспрямовано веде НАК "Нафтогаз України" до банкрутства і незаконними методами намагається відібрати транзитні газопроводи та газорозподільчі мережі у держави з метою подальшої передачі їх комерційним структурам, підконтрольним Росії.

Для реалізації цих намірів Ю. Бойко усуває із НАК "Нафтогаз України" фахівців-патріотів, які відстоюють національні інтереси нашої держави, стоять на перешкоді здачі ГТС. Нехтуючи Закон України "Про трубопровідний транспорт", яким заборонено приватизацію і відчуження державних підприємств магістрального трубопровідного транспорту, Ю. Бойко продовжує крок за кроком реалізовувати план здачі вітчизняної газотранспортної системи.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що Генеральна прокуратура, очолювана О. Медведьком, стає репресивним органом, який відбілює одіозних фігур кучмівського режиму і дискредитує та переслідує політиків, що стоять на захисті національних інтересів України.

Закінчення на 2-й стор.

СВЯТИНІ

БОРІТЕСЯ – ПОБОРЕТЕ!



У веремії неспокійного сьогодення, коли дороговкази загубилися в імлі, духовні поводирі зма́лили, а провідники перевелися на пси, Націяʼ, заблукавши на геополітичних роздоріжжях і опинившись на середохресті часу і простору, зупинилася, розгублена, у своєму суспільному поступі, не знаючи, куди прямувати.

Проте – не падаймо духом. Навіть у найважчі часи, коли темрява бездержавності накривала нас беспросвітною попоною, ми знаходили в собі сили для відродження.

Пам'ятаймо безсмертний заклик нашого національного Пророка, надісланий і мертвим, і живим, і ненарожденним землякам в Україні і не в Україні: "Борітеся – поборете!"

Ніколи не забуваймо про ці віщі слова.

З ними ми – непереможні.

Бо дух наш – безсмертний.

Бо за нами – тисячоліття історія нашого древнього українського народу; за нами могили наших славних предків; за нами – наші національні святині.

ДО РІЧНИЦІ ЗАГИБЕЛІ РОМАНА ШУХЕВИЧА

ОСТАННІЙ БІЙ КОМАНДИРА УПА

Юрій МИКОЛЬСЬКИЙ,
директор Карпатського музею визвольних змагань України

У газеті "Шлях перемоги" за 18 жовтня 2006 року було надруковано статтю під заголовком "Містифікація навколо поховання Романа Шухевича".

Це інтерв'ю з істориком Володимиром В'ятровичем, головою Львівського Центру досліджень визвольного руху й досліджень історії ОУН-УПА.

Нас заінтригувало висловлювання п. В'ятровича, яке подаємо дослівно:

"Документів 50-го року загибелі командира УПА нині в архівах СБУ немає. За інформацією працівників архівів СБУ, ці матеріали мали імовірно бути знищені наприкінці 80-х – початку 90-х років, напередодні розвалу Совєтского Союзу".



НЕМАЄ? А ось у мене в селі, та ще карпатському, є багато оригінальних(!) матеріалів з архівів КДБ УРСР і СБУ, які висвітлюють як загибель, так і долю тіла командира УПА. Їх багато, і вони дуже об'ємні, тому в даній статті подамо тільки деякі з них, та ще й зі скороченнями. Мало того, що шановний пан В'ятрович своїм "немає" дезінформує читачів, а точніше інформує їх про ще й свою необізнаність і бездіяльність, він іронізує над віком і інформацією єдиного (!) нині живого учасника спалення тіла Романа Шухевича – пана Олександра Івановича Болдіна, хоч той подає деталі подій і прізвища учасників спалення. Командував цією акцією полковник КДБ Арон Григорьевич (фактично Гершкович) Каганович. Одновірцями Арона Гершковича були в цей час буквально нашпиговані партійні та каральні органи СРСР. Лемент жидівства про нібито 6 мільйонів їхніх одновірців, знищених Гітлером, ніколи не супроводжується покаянням про десятки мільйонів українців, знищених голодоморами і гулагами за вказівками Президії ЦК ВКП(б)", яка майже стовідсотково була відповідної національності.

Курйозним виглядає повідомлення каналу "Содружество" радіостанції Росія про те, що акцією спалення тіла Романа Шухевича керував не Арон Гершкович, а сам Лазар Мойсеєвич Каганович. Хоч такими повідомленнями " Содружество" нас вже не здивує. Цілком недавно радіоканал устами свого постійного (!) інтерв'юера Наталії Вітренко ощасливив нас повідомленням, що "ОУН была создана в 1934 году Гитлером, а Коновалец и Бандера воевали в УПА".

Також ми зобов'язані згадати про титанічну працю Олександра Гнапа, який не тільки переглянув сотні (лише в архівах КДБ УРСР про ОУН-УПА їх 98) томів архівних документів, а й опитав десятки колишніх співробітників органів, які могли б хоч щось розповісти про загибель і долю тіла головкома УПА. У цих пошуках пан Гнап і зустрів пана О. Болдіна.

В. В'ятровичу слід було б познайомитися з "приказом министра МГБ УССР № 0069 от 16 марта 1950 г.", в якому є вагомі підтвердження повідомлень О. Болдіна. Однак пана В'ятровича повністю влаштовує заява працівників архівів СБУ (а серед них чимало вірних нащадків Фелікса Дзержинського) про те, що документів про загибель Романа Шухевича "немає". Так спокійніше.

Продовження на 5-й стор.



ЗАЯВА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Тож не випадково під репресивний прес Генпрокуратури потрапив голова націоналістичної партії, яка перебуває в опозиції до так званої антикризової коаліції у Верховній Раді та сформованого нею уряду, соратник Президента України, активний учасник помаранчевої революції, один із польових командирів Майдану Олексій Івченко.

Він, очоливши у 2005 році НАК „Нафтогаз України", твердо відстоював національні інтереси України в газовій сфері. Саме за керівництва О. Івченка „Нафтогаз" досяг найкращих економічних результатів за всі роки діяльності НАКу, що підтверджується конкретними економічними здобутками *(див. таблицю)*.

Економічні показники діяльності НАКу за 2004 і 2005 роки переконливо свідчать, що Генпрокуратура мала б вивчити і дати оцінку діяльності саме Ю. Бойка на посаді голови НАК „Нафтогаз України", а не займатися цькуванням Олексія Івченка.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Генеральної прокуратури діяти в правовому полі, припинити виконувати політичні замовлення керівництва Партії регіонів щодо дискредитації Олексія Івченка. Ми рішуче станемо на захист нашого лідера і не допустимо діяльності Генпрокуратури за сценаріями 30-х років минулого століття.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

		2004 рік („Нафтогаз" очолює Ю. Бойко)	2005 рік („Нафтогаз" очолює О. Івченко)
Витрати капітальних вкладень	млн грн.	4 331	3 526
Витрати на ремонт	млн грн.	1 078	872
Витрати на рекламу	млн грн.	58,24	39,73
Благодійна допомога	млн грн.	74,04	46,82
Витрати на соціально-культурні заходи	млн грн.	27,93	19,20
Витрати на авіаобслуговування (чартерні авіарейси по апарату НАК „Нафтогаз України")	млн грн.	15,58	9,89
Сплата податків до держбюджету	млн грн.	5 702	11 287
Сума чистого прибутку	млн грн.	-1 515,5	318,7

ЗНОВУ МОСКОВСЬКА БРЕХНЯ

Світова Ліга Українських політв'язнів: "Росія очорнює ОУН-УПА, щоб виправдати злочини совєтського режиму в Україні"

"Світова Ліга Українських політичних в'язнів обурена заявою колишніх російських в'язнів фашистських концтаборів про нібито співпрацю українських націоналістів з нацистами під час ІІ світової війни", – сказав голова Світової Ліги Українських політичних в'язнів Богдан Качор з приводу заяви Російського союзу колишніх неповнолітніх в'язнів фашистських концтаборів, в якій ОУН і УПА звинувачено в тому, що вони воювали на боці фашистської Німеччини.

"Я як один із безпосередніх учасників руху опору німецькій загарбницькій політиці в Україні засвідчую, що Організація Українських Націоналістів боролася проти окупантів усіх мастей за волю України, за що її членів і переслідувало гестапо. Зловленого бандерівця допитували, після чого розстрілювали як злочинця", – підкреслив голова Світової Ліги Українських політв'язнів.

Богдан Качор наголошує, що лише в концтаборах Авшвіца, в якому сидів і він, було ув'язнено близько 500 членів ОУН. "Нагадаю росіянам, які свідомо не хочуть вивчати нашої історії, що 30 червня 1941 року ОУН під проводом Степана Бандери проголосила у Львові Акт про відновлення Української держави, після чого німці арештували Бандеру та членів Українського державного правління і ув'язнили їх у концтаборі Заксенгаузен. У концтаборі Освенцім загинули два рідні брати Бандери, а брат Богдан був розстріляний гітлерівцями як член похідної групи ОУН на Херсонщині," – сказав він.

"Цією заявою росіяни намагаються одним пострілом убити двох зайців: очорнити ОУН-УПА та вибілити злочини московського режиму в Україні, такі, як голодомори 1921–1923, 1932–1933 і 1946–1947 років, насильницьку колективізацію, репресії, депортації, катування невинних людей по тюрмах і гулагах", – зазначив Богдан Качор.

"Наші сусіди повинні спочатку розібратись із власною історією, зокрема дати оцінку пакту Молотова–Ріббентропа, укладеного державою, спадкоємицею якої є Російська Федерація, а вже потім вони зможуть зрозуміти історію національно-визвольного руху українців у ХХ столітті", – переконаний голова Світової Ліги Українських політв'язнів.

Прес-служба Конгресу
Українських Націоналістів

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

РЕСТАВРАЦІЯ КУЧМІЗМУ

"Антикризова коаліція" продовжує штурм владних бастіонів – на тлі тарифних війн та інфляційних процесів, розгортання лютої "азаровщини", повної відсутності перспективи і невизначеності національних пріоритетів, а також під акомпанемент обіцянок і лемент холуїв про паперові успіхи уряду в економіці. Поспішність, з якою регіонали вкупі зі своїми сателітами – комуністами та соціалістами – намагаються позбавляти Президента його повноважень, змушує підозрювати те, про що вони й самі здогадуються: до влади вони прийшли ненадовго, а тому так поспішають якнайбільше підгребти під себе. Після усунення усіх (за винятком Гриценка, його ніяк не можуть звалити) "помаранчевих" міністрів і голосування у Верховній Раді закону про Кабмін "антикризовики" взялися безпосередньо за Президента, закинувши у суспільство провокативну тезу щодо виборів глави держави у парламенті. Синхронно з цим було оприлюднено намір скасувати посаду секретаря РНБОУ – законопроект про це нібито підготовлений в надрах Партії регіонів. Крім того, у відповідь на заявлену готовність БЮТ і "Нашої України", у зв'язку з реставрацією кучмізму, до проведення дострокових парламентських виборів, регіонали "пригрозили" ініціативою проведення, разом з парламентськими, також і дострокових президентських виборів. Далі – більше. Вустами одного зі своїх маргіналів – соціаліста В. Волги – "антикризовики" оприлюднили план дій у випадку розпуску Президентом парламенту. "Відразу після видання цього указу всі центральні органи виконавчої влади беруться під жорстку охорону військами МВС. Буде прийнято термінове рішення Верховної Ради про те, що парламент не визнає указів Президента легітимними", – сказав цей чоловічок. Не варто списувати подібні заяви на психічну неповноцінність їх озвучувача, як це зробив дехто з середовища "Нашої України". Насправді йдеться про цинічний, відкритий заклик до антиконституційного перевороту. Тим більше, що вище керівництво міліції нині підібрано, виходячи з відданості і слухняності донецьким "господарям країни".

Схоже на те, що заклики Президента Віктора Ющенка до стабільності і до консолідації влади та всіх політичних сил навколо ключових національних пріоритетів залишаються гласом вопіющого в пустелі. Ні більшість у Верховній Раді, ні урядові зверхники його не чують, демонструючи цинічну безвідповідальність і підтверджуючи тезу про те, що демократію ці новітні хапуги використовують для шкурних потреб, витираючи об неї ноги і торгуючи національними інтересами. Українська державність нині, як ніколи за короткий період свого новітнього існування, перебуває під загрозою знищення. І це не перебільшення. Антиукраїнські сили, діючи у супрязі з Москвою, нині домінують у владі. Єдиний бар'єр, який їх зупиняє, єдиний бастіон нашої оборони у чинній владі – це Президент.

Відтак – настав час для консолідації всіх українських сил довкола українського Президента.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

Політична боротьба в країні загострюється. Останні події переконливо свідчать про те, що антиукраїнські сили, скориставшись слабкістю вітчизняної демократії і остаточно оговтавшись після поразки на президентських виборах 2004 року, розгортають фронтальний наступ на основи державності. У своєму несамовитому бажанні необмеженої влади новітні реваншисти не лише цинічно демонструють готовність до незаконних, антиконституційних дій, але й не приховують, що для досягнення своєї ганебної мети вони готові торгувати національними інтересами.

Особливо чітко це простежується в енергетичній сфері, де нині агенти впливу Кремля, представлені в українському уряді, керуючись шкурними та корпоративними потребами, провадять дії, кінцевий результат яких для суспільства стає все більш очевидним: встановлення з боку Москви цілковитого контролю над газотранспортною системою України.

Промовистим підтвердженням існування подібного сценарію є політичне переслідування голови Конгресу Українських Націоналістів, народного депутата Олексія Івченка. Причини таких дій зрозумілі – О. Івченко як висококрофесійний фахівець і недавній керівник НАК "Нафтогаз України" викрив і оприлюднив тіньові схеми, за допомогою яких теперішнє керівництво паливно-енергетичного комплексу України збирається реалізувати підступний план капітуляції вітчизняної газотранспортної системи.

27 лютого Генпрокуратура порушила чергову кримінальну справу проти О. Івченка. Цього разу йому інкримінують "збільшення витрат на заохочувальні виплати керівництву компанії". Як відомо, попередня справа, порушена Генпрокуратурою восени минулого року за ознаками "зловживання владою або службовим становищем, що спричинило тяжкі наслідки", лопнула, як мильна бульбашка – суд скасував її як абсолютно безпідставну. Подібна перспектива чекає й цю, висмоктану з пальця, справу. Схоже на те, що нова ініціатива структури, обов'язком якої є стеження за дотримуванням чинного законодавства, насправді покликана "перевести стрілки" і відволікти суспільну увагу від тих тривожних процесів, котрі нині мають місце в газотранспортній сфері.

А ці процеси викликають значне занепокоєння в суспільстві і дають підстави для невтішних висновків: те, чого Кремль не зміг "вичавити" з Кучми, а саме – перетворити Україну у повністю підконтрольну територію, – здійснюється нині прискореними темпами за допомогою теперішньої "п'ятої колони" в Україні – Партії регіонів та її маріонеток. Московські сателіти, зайнявши позиції у різних структурах української влади, послідовно і цілеспрямовано провадять дії, які загрожують втратою для нашої держави економічної, а відтак і політичної незалежності.

ДОНЕЦЬКИЙ "ПОРОЖНЯК"

Ми пам'ятаємо, який лемент в Україні було піднято у зв'язку з підписанням на початку 2006 року угод

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

на поставку і транспортування газу, за які відповідали російський "Газпром", український "Нафтогаз" і компанія "РосУкрЕнерго". У кризовий момент, коли з російського боку українській стороні було фактично пред'явлено газовий ультиматум і названа ціна 230 доларів за тисячу кубометрів, саме завдяки зусиллям О. Івченка вдалося досягти прийнятного компромісу – 95 доларів за тисячу кубометрів газу. Підняття ціни на газ компенсувалося адекватним зростанням транзитної ставки за транспортування російського газу українською територією за 1000 м^3 на 100 км – з 1,09 до 1,6 доларів. В угоді, підписаній терміном на п'ять років, також було сказано, що жодна зі сторін не має права змінювати в односторонньому порядку ні ціни на газ, ні транзитної ставки. Проте підписання тодішньої угоди було використано противниками Президента В.Ющенка; мовляв, саме "антиросійська" політика однієї з важливих структурних ланок його команди – керівництва "Нафтогазу" – призвела до підняття для країни ціни на російський газ.

Російський газ для українського споживача знову стане дешевим після того, коли ми прийдемо до влади, – пообіцяли "конкретні пацани" з Партії регіонів. А керівники контрольованих ними металургійних підприємств дружно голосили: ціну в 95 доларів наші заводи не витримають, і їх чекає неминуче банкрутство.

Коли ж ці "друзі Кремля" справді прийшли до влади, попередня угода була скасована, однак ціна на російський газ для України не те що не зменшилася, а навпаки, зросла до 130 доларів за тисячу кубометрів на російсько-українському кордоні. Причому це подавалося як неабияке досягнення. Донецькі "прагматики", не кліпнувши оком, просторікували, що 130, виявляється – краще і вигідніше для нас, ніж 95. Прикметно, що ті ж самі керівники металургійних компаній (яким, до речі, ціна в 95 доларів аж ніяк не завадила наростити в 2006 році обсяги виробництва) цього разу не побивалися з приводу нового подорожчання – наче тільки й мріяли про те, щоб біло-синя влада в такий спосіб "покращила їхнє життя вже сьогодні".

Однак подорожчання імпортного газу – це лише півбіди. На відміну від домовленості, досягнутої О. Івченком, теперішня угода не передбачає підняття ставки на транзит російського газу. Крім того, Українська держава виявилася повністю усунутою від вирішення газових питань – нова угода, за якою з українського боку стоїть новий міністр палива і енергетики Ю. Бойко, підписана комерційними структурами – "РосУкрЕнерго" і "УкрГазЕнерго". Міжурядовий протокол до угоди, за яким фіксувалася ціна на газ і транзитна ставка до 2013 року, так і не був підписаний українською стороною. Замість того, щоб посилити надійність газових домовленостей, зафіксувавши їх на урядовому рівні, як це обіцяли "біло-сині" під час виборчої кампанії, вони навпаки опустили їх до тієї межі, яка має ознаки загрози національній безпеці. Адже сьогодні поставки імпортного газу не гарантує ні уряд Росії, ні навіть "Газпром" – вони залежать від "фантомної" компанії "РосУкрЕнерго", яка нічим не володіє і ні за що не відповідає.

СТАТИСТИКА СВІДЧИТЬ...

У числі інших безпідставних і нічим не підкріплених звинувачень, які лунають на адресу О. Івченка з середовища антикризової коаліції та з боку уряду, чи не найбільш поширеним є твердження про те, що за часів його керівництва "Нафтогазом" компанія, мовляв, ледве зводила кінці з кінцями. Вочевидь, це є відвертою брехнею. Офіційна статистика свідчить про абсолютно протилежне. Якщо 2004 рік, коли "Нафтогазом" керував Ю. Бойко, компанія закінчила зі збитками, які становили 1 млрд 534 млн гривень, то наступний, 2005-й рік, для компанії вперше став прибутковим. Було компенсовано збитки, зроблені попередниками, а також отримано 318,7 млн. гривень прибутку. У 2005 році "Нафтогаз", керований О. Івченком, сплатив до державного бюджету 11,5 млрд гривень, що становило понад 10% від загальних надходжень до бюджету. У 2004 році, за керування Ю. Бойка, цей показник становив усього 5,7 млрд гривень. За період керівництва О. Івченка "Нафтогаз" уперше став бюджетоутворюючим підприємством. Буквально за всіма виробничими показниками результати роботи компанії за 2005 рік і перший квартал 2006-го року є суттєво вищими від показників за попередні роки. Це є свідченням високого професіоналізму і державницької відповідальності О. Івченка як керівника компанії, а також доказом правильності його кадрової політики, спрямованої на відбір управлінського персоналу насамперед за фаховим принципом.



НА ЧАСІ

"ДЕШЕВИЙ" ГАЗ У РОСІЙСЬКІЙ МИШОЛОВЦІ

Національні інтереси для "донецьких" та їхніх політичних лакуз, що нині отримали владу, – ширма, під прикриттям якої вони розгортають нещадний і безжалісний дерибан країни.

"МІНЯЄМО ШИЛО НА МИЛО!"

Тим часом, отримавши доступ до всіх важелів управління нафтогазовою енергетикою, "бригада ПЕК" розгорнула бурхливу діяльність. Щоправда, не в інтересах України, а у напрямку прискореного штучного банкрутства та приватизації магістральних та розподільчих газотранспортних мереж. Одним із підтверджень чому, за словами О. Івченка, є постанова Кабміну, у якій йдеться про те, що плату за транзит газу буде отримувати не державна компанія "Укртрансгаз", і не облгази, як це було раніше, а комерційна структура "УкрГазЕнерго".

Угода, за якою постачання газу Україні і його транзит повністю віддано на відкуп комерційним структурам, виявилася першою сходинкою на слизькому шляху, що його провадить нове керівництво паливно-енергетичного комплексу. Ю. Бойко, через підконтрольні структури, намагається монополізувати контроль над ринком газопостачання в Україні. Досі вплив цих структур поширювався на такі компанії, як Дніпрогаз, Миколаївгаз, Запоріжжягаз, Хмельницькгаз, Житомиргаз, Тисменицягаз, Рівнегаз, Черкасигаз та Вінницягаз. Однак низка облгазів залишається поза зоною їхнього контролю. Відтак на окремі з них – в Закарпатській, Івано-Франківській, Львівській, Волинській та Чернівецькій областях – чиниться шалений тиск, аби змусити акціонерів продати акції на користь представників "РосУкрЕнерго" та інших структур. Власне, і сам Бойко не приховує своїх намірів щодо підпорядкування облгазів. "Отримання частки в підприємствах з газопостачання і газифікації міськ- і облгазів є наступним етапом роботи "УкрГазЕнерго", – заявив він. – Постачальник газу повинен брати участь в роботі збутових мереж на внутрішньому ринку". При цьому, цілком у дусі часу, ідуть у використання, в числі інших, і такі найновіші засоби, як рейдерські атаки (приміром, у грудні минулого року на ВАТ "Закарпатгаз", де, за участі представників Генпрокуратури і працівників УБОЗу, було силою захоплено приміщення, а також побито працівників і вилучено документи). Щоб придушити "непокірні" облгази, "Нафтогаз" змусили розірвати з ними угоди на експлуатацію розподільних газових мереж. Крім того, недавно в структурі "Нафтогазу" була створена компанія "Укргазмережа", яка відбиратиме розподільчі мережі в облгазів, з тим, щоб згодом можна було без зайвих клопотів передавати їх новим власникам.

Паралельно з цим з боку Кремля посилюється тиск з метою безпосереднього доступу до управління українською газотранспортною системою. У цьому зв'язку знаковою є заява російського президента, озвучена наприкінці січня, про те, що Україна нібито зацікавлена брати участь у видобутку газу в Росії в обмін на доступ російської сторони до управління її газотранспортною системою. (Цікаво, чому про це ми дізналися не від наших урядових чиновників, а від президента сусідньої держави?). Цю тезу трохи згодом дещо "розширив" голова комітету Держдуми з енергетики, транспорту і зв'язку РФ В.Язєв, котрий заявив про те, що Росію цікавить не якась частина, а "уся газотранспортна система України". Натомість Москва знову – традиційно – пообіцяла дешевий газ.

Зважаючи на скандал, піднятий у вітчизняній пресі, урядова команда поспішила відхреститися від авторства цієї ідеї, намагаючись навіть, уже вкотре, перекласти з хворої голови на здорову, звинувативши Президента України у спекулюванні національними інтересами. Насправді ж є зрозумілим, чиї довгі вуха стирчать за цим "проектом" з українського боку. "Заяви про надання в користування України російських газових родовищ – це пастка для нашої держави, – заявив, коментуючи слова російського президента, О. Івченко. – Структури, які володіють родовищами в Росії, діють в межах російського законодавства, і закони сусідньої держави дозволяють вивезти газ за межі території Росії лише за індикативною ціною, тобто не нижче 230 доларів за тисячу кубометрів". Нагадав колишній голова "Нафтогазу" також і про прецеденти на російському ринку газовому ринку, коли великі іноземні компанії, які займалися розробкою газових родовищ, під тиском російських фіскальних органів були змушені продавати свої акції "Газпрому" й залишати російські родовища.

Тобто, роззявляти рота на дешевий російський газ, як це робить Бойко, – означає дурити або себе, або український народ. Втім, невже хтось думає, що урядові "прагматики" є настільки наївними, щоб повірити в можливість вигідної для нашої держави співпраці з росіянами у газовій сфері за умови здачі їм газотранспортних магістралей?

Звичайно ж ні. Ті, хто прийшли до влади під гаслом "Всьо будет Донбасс!", добре вміють рахувати гроші. Щоправда, у випадку, коли йдеться не про державну казну, а про власну кишеню. А про інтереси держави вони згадують принагідно перед телекамерами чи з трибуни.

Як відомо, у другій половині лютого Президент України В. Ющенко підписав ухвалений парламентом 6 лютого закон, яким реорганізацію державних підприємств магістрального трубопровідного транспорту, а також їхню приватизацію заборонено.

ДЛЯ КОГО СТАРАЄМОСЯ, ПАНОВЕ "ДОНЕЦЬКІ"?

Отримавши одкоша з доступом росіян до управління газотранспортною системою України, їхні українські друзі оперативно спрямували свої зусилля в дещо іншому напрямку – доведення до банкрутства найпотужнішого гравця на вітчизняному енергетичному ринку – НАК "Нафтогаз України", підпорядковуючи його приватним структурам, підконтрольним все тій же Росії. З тим, щоб, штучно заганяючи його в борги перед Росією, наступним кроком, через суди, включно з міжнародними, передати українську газотранспортну систему Росії. Як кажуть, непроханий гість, не протиснувшись у двері, поліз через вікно. Першим кроком у цьому напрямку стало розпорядження Бойка, згідно з яким "Укртрансгаз", як дочірня компанія "Нафтогазу", повинна закуповувати технологічний газ, потрібний для забезпечення транзиту, не в "Нафтогазу", а в приватної компанії "РосУкрЕнерго". Внаслідок чого "Укртрансгаз" стає боржником перед Росією, оскільки після підняття ціни Ю. Бойком з 95 доларів за 1000 м^3 до 130 доларів транзатна ставка за транспортування російського газу територією України залишась без змін – 1,6 долара за тисячу кубометрів. (До речі, опоненти колишнього голови НАК "Нафтогаз України" О. Івченка у своїй брехні зайшли настільки далеко, що звинувачують його навіть у причетності до введення на український ринок компанії "РосУкрЕнерго". Хоча насправді співпраця цієї компанії з "Нафтогазом" розпочалася ще у 2004 році, коли тодішній голова "Нафтогазу" Ю. Бойко підписав від імені компанії дві угоди з "РосУкрЕнерго" – терміном на 28 і 30 років). Наступним кроком на шляху до переведення "Нафтогазу" на ручний режим з наступним банкрутством стало нещодавнє звільнення голови його правління В. Шелудченка. Здавалося б, Шелудченко, котрий працював на цій посаді з серпня минулого року, мав би повністю відповідати критеріям Бойка і його покровителів: має великий досвід роботи в газовій сфері, більше двох років (з січня 2003 до квітня 2005 року) перебував на посаді заступника голови правління "Нафтогазу", а головне – свій, "корінний донецький". Однак, як стало відомо, Шелудченко не догодив своїм "хазяям" – відмовився взяти на себе відповідальність за розвал "Нафтогазу", який готується, і тому дуже швидко змушений був розпрощатися з кріслом керівника компанії.

1 березня новим головою правління НАК "Нафтогаз України" призначено Є. Бакуліна – за свідченнями експертів, людину, особисто віддану Ю. Бойку. "Я радий, що уряд ухвалив таке рішення", – заявив Юрій Бойко, коментуючи нове призначення. А незадовго перед цим Бойко вчергове навідався до Москви – на "консультації". Візити міністра до російської столиці відбуваються регулярно, практично щомісяця... Щоправда, "Москва сльозам не вірить", навіть якщо й на колінах перед нею повзати. Днями заступник голови правління "Газпрому" В. Голубєв заявив, що ціни на російський газ для України мають зрости до рівня європейських. За його словами, нинішня ціна, яку сплачує Київ, є компромісною, а не ринковою, і до 2011 року цифра має зрівнятися з європейською.

Не лише ці слова заступника "Газпрому", а й показове подорожчання газу для нібито "братньої" Білорусі (не кажучи вже про інші пострадянські країни) переконливо свідчить – Росія настільки захопилася грою в "енергетичну наддержаву", що готова чинити тиск на всіх без винятку сусідів, які залежать від її газу та нафти. І єдиний захист від цього – не міфічна "дружба" (Білорусі та Вірменії вона не допомогла) чи сподівання на дешевий газ в обмін на здачу українських магістральних газопроводів – а усвідомлення того, що тільки незалежна енергетична політика захищає нашу державу від зазіхань нахабного сусіда. Україна не отримала ціну на газ в 230 доларів, про "неминучість" якої говорила рік тому вся Росія з президентом Путіним включно, лише тому, що українські переговорники на чолі з О. Івченком твердо пам'ятали: нашою територією проходить 80% від усього російського газового транзиту до Європи. І іншого шляху Росія не має. Тому Україна як найбільша в світі транзитна держава завжди матиме дешевший газ, ніж його має Європа. А на спроби цінових війн завжди можна відповісти адекватним підняттям транзитного тарифу. Адже нинішня ставка 1,6 долара значно нижча, ніж європейські (у сусідніх Польщі та Угорщини транзитний тариф становить 2,7 долара). І коли "донецькі" та їхні політичні лакузи, що нині отримали владу, показово забувають про це і говорять про дешевий газ в обмін на газопроводи, слід чітко розуміти – це ширма, під прикриттям якої вони розгортають нещадний і безжалісний дерибан країни. Їх потрібно будь-що зупинити – поки не пізно.

РОЗЗЯВЛЯЮЧИ РОТА НА КРИМ...

Надмірна зажерливість призводить до діареї

Галина КОЗЮРА

У Києві перед брамою Посольства Російської Федерації в Україні проведено пікетування на знак протесту проти виступів мера Москви Ю. Лужкова у Криму в лютому 2007 р.

Прибувши до Сімферополя, п. Лужков заявив, що Москва "робить дуже багато для того, щоб усі, хто живе в Севастополі, хто служить на ЧФ РФ, відчували, що Росія, Москва не залишили флот, що Росія і Москва не залишили без допомоги і підтримки Севастополь". За його словами, "і далі це буде продовжуватися. Севастополь – особливе місто, Севастополь – місто нашої слави. Ми повинні говорити сьогодні про багато проблем, які прийшли в силу тих процесів, які відбулися вже в наш із вами час і які відірвали Севастополь від Росії, відірвали Крим від Росії. Незаслужені процеси, які в історії й у нашому народі залишили глибоку рану, що не гоїться в серцях російських людей дотепер". Мер російської столиці сказав: "Це місто, яке потребує підтримки, щоб тут усі росіяни, що мають і українські паспорти, почували себе поблизу своєї батьківщини".

Українська сторона розцінює висловлювання мера Москви Юрія Лужкова у Севастополі, як крок, спрямований до нагнітання напруженості в суспільстві, підриву добросусідських відносин і стратегічного партнерства між Україною та Росією. Про це йдеться у коментарі прес-служби МЗС. Як нагадує прес-служба, мер Москви Ю. Лужков дозволив собі публічно поставити під сумнів статус Кримського півострова у складі України. Особливе занепокоєння в МЗС викликають також публічні заклики Лужкова до громадян України брати участь у масових акціях, які носять політичний характер, що є прямим втручанням у внутрішні справи іноземної держави.

Працівниками СБУ проведено попереджувальну профілактичну бесіду з представниками культурного центру "Дім Москви", під час відкриття якого у Севастополі Ю. Лужков дозволив собі некоректні висловлювання щодо України.

Пікетування Посольства Російської Федерації провадили вірні Київського патріархату під керівництвом п. Гудими, депутата Верховної Ради України першого скликання. Ініціатором акції виступило Українське Православне Братство святого Апостола Андрія Первозванного. Пікетувальники тримали плакати з гаслами "Лужков птаха зальотна та екскрементна", "Лужков – фугас між Україною та Російською Федерацією".

До пікетувальників ніхто з Посольства Російської Федерації не вийшов.

 АКЦІЯ

"ВЕЛИКОРОСІЙСЬКЕ" ХАМСТВО

У перший день весни патріотичні сили Криму провели пікетування Генерального консульства Російської Федерації у м. Сімферополі у зв'язку з антиукраїнськими висловлюваннями мера Москви Ю. Лужкова

Олекса НОСАНЕНКО, молодіжний референт КО КУН

Ініціатива проведення цього заходу належала Кримській організації КУН. Акція пройшла за участі також представників молодіжної референтури КО КУН, УРП "Собор", Народного союзу "Наша Україна", НРУ, УНП, УКП та громадських організацій Криму.

Після прийняття резолюції мітингу (її текст пропонуємо увазі наших читачів) представники проукраїнських партій на чолі з головою КО КУН Василем Овчаруком намагалися передати примірник документа, підписаний головами осередків усіх присутніх партій, співробітникам російського дипломатичного відомства, але міліціянти не пропустили делегатів від українців до приміщення консульства.

Після цього учасники пікету вирушили до Постійного представництва Президента України у Криму, де провели мітинг з гаслами "Лужков – персона нон-грата!". Після закінчення мітингу представники партій були запрошені до заступника представника Президента В. Пробий-Голови. Вони передали текст звернення до Президента, в якому протестують проти дій окремих посадових осіб РФ, які під час візитів та робочих поїздок до суверенної держави Україна дозволяють собі грубе втручання у її внутрішні справи, піддають сумніву і не визнають територіальну цілісність України. Такі "герої" приносять нам тільки зло. Затуліни, павловські, лімонови, жириновські, лужкови – це посланці зла та імперського шовінізму. Тому пікетувальники вимагають оголосити Ю. Лужкова персоною нон-грата в Україні.

"Ми господарі своєї долі, – говориться у зверненні, – у своїй рідній, даній нам від Бога, Україні раді всім, хто шанує і поважає нашу країну, приїздить у гості і демонструє власною поведінкою високу культуру свого народу, представником якого він є".

Відповідаючи на запитання журналістів, голова КО КУН Василь Овчарук, зокрема, підкреслив: "Ми не тільки вчасно реагуємо, а й захищаємо свої права українців. Сподіваємося, що активні дії Конгресу та інших патріотичних партій і громадських об'єднань позитивно вплинуть на позицію частини громадян – етнічних українців Криму, які асимільовані і продовжують спати летаргічним сном. Ми залучатимемо їх до боротьби за відстоювання національних інтересів України".

На думку голови Євпаторійської міської організації Конгресу, голови секретаріату КО КУН Ігоря Котара, патріотична спільнота Криму, згуртувавшись перед ескалацією антиукраїнських сил, продемонструвала свою єдність, бажання захистити українську державність перед зазіханням московських імперіалістів.

А голова Красногвардійської районної організації Конгресу Михайло Гузеря принагідно зауважив: "Проросійські ЗМІ не подають достовірної інформації про кримчан, збурюють суспільство, вибираючи окремі частини із життя і подаючи їх так, як вигідно їм та їхнім господарям, завжди акцентуючи увагу на політичному підтексті, навіть якщо його немає".

РЕЗОЛЮЦІЯ

учасників пікету Генерального консульства РФ у м. Сімферополі

Ми, учасники акції протесту від партій КУН, УРП "Собор", НСНУ, УНП, УКП та ветеранських і громадських об'єднань, висловлюємо глибоке обурення діями мера Москви Юрія Лужкова. 21.02.2007 р. під час свого приїзду до м. Севастополя, коли він знову порушив проблему статусу Севастополя і Криму.

Це є черговим нахабним втручанням у внутрішні справи суверенної держави Україна.

Посягання на територію сусідньої держави під час виступів і вільних висловлювань, коли це відбувається в робочих поїздках та візитах до України московських емісарів, є звичайним явищем. У цьому ми, громадяни України, неодноразово переконувалися, коли під час приїзду затуліних, жириновських, лімонових, павловських, лужкових чули, що немає такої держави Україна, а є малоросія – тимчасово відділена від так званої "матушки-Рассеї". Ми, громадяни України, є джерелом влади у державі, але слуги народу, яким надав повноваження керувати державою Президент України Леонід Кучма та його оточення – це уряд, МВС, СБУ, не виправдали сподівань і стали п'ятиколонниками та холуями Москви, здали ядерну зброю Московії з відповідним трактуванням – бути гарантом суверенітету та територіальної цілісності України. Представники північно-східного сусіда постійно втручаються у внутрішні справи України, сплановують кризи економічного характеру через своїх вірних слуг, які представлені у різних інституціях влади, здійснюють політичний тиск.

Ми – українці, теж відчуваємо біль душі і серця у зв'язку з незаконно відданими етнічними територіями, які при завоюванні Московією України, у 1918–1920 рр., були відібрані у нас. Радянський Союз, коли утворював республіки, не проводячи ніяких референдумів, одним розчерком пера віддав Придністров'я – Молдавії, Берестейщину – Білорусі, Стародубщину – Брянській обл. РРФСР. Вирівнюючи адміністративний кордон, були перепідпорядковані Курській, Воронезькій, Ростовській, Белгородській областям етнічні споконвіку території з більшістю мешканців, які за національним характером, культурними складовими і т. п., є власне українцями. Була забрана Кубань. Після Другої світової війни у результаті операції "Вісла" були віддані території Бойківщини і Лемківщини. Втрачено більше 200.000 км² території разом з українцями, які мешкали там. У нас є більше причин для того, щоб вимагати у Кремля повернення наших історичних земель. Ми розуміємо, що порушувати міждержавні угоди – це є посягання на цілісність тієї чи тієї держави.

Коли всі держави, які мають кордон з РФ, почнуть вимагати повернення своїх територій, що ж тоді буде? Курили і Сахалін – Японії, Далекий Схід – Китаю, Карелію – Фінляндії, Калінінградську обл. – Німеччині. Прибалтійським країнам дещо. А Кавказ? Тоді Московія залишиться такою, якою вона була за часів Івана Калити. Польща теж має претензії, чи ні? У вас є величезна територія, живіть там, наведіть порядок, не пхайте свого носа куди не слід. Це наші добрі побажання вам, а заодно і словесна засторога.

Вимагаємо від керівництва РФ припинення подібних висловлювань і претензій на адресу України та втручання у її внутрішні справи.

Той, хто прийде до нас з мечем, від меча і загине!

Від учасників акції протесту:
голова Кримської організації КУН В. ОВЧАРУК,
голова Кримської організації УРП "Собор" В. ЄРМАКОВ;
від Народного союзу "Наша Україна" А. ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ,
голова Кримської організації УНП О. ФОМУШКІН,
голова Кримської організації УКП П. СМОЛЯНІНОВ;
представники громадських організацій

РЕЙДЕРИ АТАКУЮТЬ ТОВАРИСТВО "ЗНАННЯ"

Президенту України, Кабінету Міністрів України, Верховній Раді України, Генеральній прокуратурі України, Верховному суду України, Міністерству внутрішніх справ України, Службі безпеки України, Вищій раді юстиції України, Раді суддів України

Відкритий лист

Ми, представники наукової громадськості, вкрай стурбовані діями рейдерів щодо захоплення об'єктів власності, які набирають загрозливого характеру для нашої країни. Об'єктами неправомірних посягань стало і майно громадських організацій. Зокрема, мають місце неправомірні дії щодо спроб захоплення у 2006 р. готелю "Знання", вартістю понад 20 мільйонів гривень, який є власністю Всеукраїнської громадської організації Товариства "Знання" України.

За заявами Товариства "Знання" України Прокуратурою Голосіївського району Києва та Слідчим управлінням ГУ МВС України в Києві порушені та розслідуються кримінальні справи з приводу неправомірних дій щодо спроб викрадення майна готелю "Знання".

У технологіях рейдерів, застосовуються брудні схеми, таємні змови, фіктивні судові процеси, скоординоване винесення незаконних рішень судами різних регіонів України (Сихівським у Львові, Чугуївським у Харківській області, Малиновським в Одесі, Дарницьким, Дніпровським і Шевченківським у Києві).

Зухвалість дій та безпринципність зазначених судів викликає обурення, оскільки ними по суті забезпечуються умови для викрадення майна. Це, на нашу думку, свідчить про системний характер правопорушень, втрату суддівської етики та кидає тінь на окремих суддів як посібників злодіїв та судову систему в цілому.

Відтак просимо вжити невідкладних заходів щодо забезпечення належного розслідування кримінальних та розгляду цивільних справ, а також щодо посилення дисциплінарної відповідальності суддів, які виносять незаконні рішення і встановлення дієвого механізму з метою об'єктивного розгляду кожного порушення суддівської присяги.

Якщо зараз не вжити рішучих заходів з боку органів державної влади та органів суддівського самоврядування, то безкарність рейдерів та їхніх посібників призведе до реальної загрози національній безпеці України, унеможливить відновлення довіри народу України як до правосуддя, так і до держави в цілому.

Вважаємо, що прийняття законодавчих і підзаконних актів, спрямованих проти рейдерства як ганебного, соціального явища, що порушує недоторканність інституту власності, повернуть нашу країну до лона цивілізаційності й сприятимуть відновленню принципів моралі, законності, справедливості, професійної та суддівської етики як фундаменту, без якого не може існувати належним чином судова та правоохоронна системи в Україні.

З упевненістю в існування справедливості

народний депутат України, доктор педагогічних наук, член-кореспондент АПН України В. С. КУРИЛО; президент Товариства "Знання", академік НАН України, президент АПН України В. Г. КРЕМЕНЬ; академік НАН України, заслужений діяч науки І. І. ЛЯШКО; академік НАН України, член президії правління Товариства "Знання" К. М. СИТНИК; академік НАН України, академік-секретар Відділення історії, філософії і права НАНУ, віце-президент Товариства "Знання" О. С. ОНИЩЕНКО; академік АПН України, віце-президент АПН України, член президії правління Товариства "Знання" В. М. МАДЗИГОН; академік АВШ України, директор Інституту українознавства Міністерства освіти і науки України, доктор філологічних наук, професор, член правління Товариства "Знання" П. П. КОНОНЕНКО; доктор економічних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, член правління Товариства "Знання" А. С. ФІЛІПЕНКО

Як я вже згадував, є такі документи.

А крім них, є багато публікацій в часописах, журналах і книгах авторитетних вчених, таких, як Юрій Шаповал, Дмитро Вєдєнєєв, Сергій Шевченко, Володимир Сергійчук та інших, у тому числі кадебістських "літераторів" Шорубалка, Якименка, Виноградського та інших писак цього відомства.

А звернув я увагу на цю некомпетентність чи байдужість до вивчення історії ОУН-УПА пана голови Центру тому, що зараз працюю над найбільш імовірною кінцівкою версії загибелі Головкома УПА.

Адже назбирав цих версій більше десятка. Різних. Першу спробу з'ясування подій, що відбулися ранком 5 березня 1950 року в будинку № 76-А в селі Білогоща під Львовом, зробив Василь Охримович.

Його з групою радистів скинули на парашутах з американського літака 19 травня 1951 року біля майданського лісу поблизу Дрогобича, де тоді ще діяла УПА.

Метою прибуття В. Охримовича в Україну було з'ясування ставлення керівництва ОУН-УПА в Краю до конфлікту, а точніше скандалу, який виник у Закордонних Частинах ОУН, Провід яких знаходився в Мюнхені.

Василь Охримович представляв групу противників Степана Бандери, яку очолював Лев Ребет, хоча сірим кардиналом групи, безумовно, був Микола Лебедь.

Згадана група претендувала на представництво УГВР, чого згодом і досягла.

Пан Василь підготував матеріал про Романа Шухевича із заголовком "Перший серед рівних", де намагався з'ясувати події його загибелі. Але дійшов висновку, що ці події детально і достеменно не будуть з'ясовані ніколи.

Мабуть, доцільно буде зауважити, що про загибель Романа Шухевича Провід Закордонних Частин у Мюнхені довідався тільки через півроку, а точніше 26 жовтня 1950 р. Хоча Представництво УГВР по своїх каналах довідалося про цю трагічну подію тижнем раніше.

Василь Кук – заступник Головкома – дізнався про смерть свого начальника вже через кілька днів від одного з його охоронців, відправленого у той фатальний час для підготовки нового постою. Цим охоронцем був "Зенко" – Михайло Заяць.

Вже в період агонії СРСР в українському самвидаві про ті події почали з'являтися повідомлення, наприклад, одне з них із заголовком "Одинокий свідок трагедії в Білогощі". Цим свідком була Галина Дідик, якій після ув'язнення "компетентні органи" ласкаво дозволили поселитися в селі Христинівці Черкаської області. У зараженому націоналізмом Західну Україну звільнюваним з тюрем українським політичним "зекам" поселятися забороняли.

Коли тільки трапилася можливість, відчайдушний Юрко Шухевич поспішив до Галини, аби довідатися про обставини загибелі батька. Вона намагалася відтворити їх ще раніше у Володимирівському централі. На превеликий жаль, не події, а невеличку їх частину. Адже коли кадебісти піднімалися з Галиною по стрімких сходах на другий поверх, то вона голосно сварилася з ними, намагаючись таким чином дати зрозуміти Шухевичу, що насправді діється в будинку. Це їй вдалося.

Не встигнувши навіть узутися, Шухевич вистрілив з вальтера через двері криївки, яка знаходилася поруч з кімнатою на піддашші, в напрямку голосу людини, яка голосно питала "где Шорубалко? Здесь есть Иван Кирилович?" Таке запитання ставив начальник радіозв'язку Управління 2Н КДБ УССР майор Ревенко, який піднявся аж на майданчик східців другого поверху.

Галина Дідик і директор музею Романа Шухевича в Білогощі пан Ярослав Хімко називають цей перший постріл, який пролунав у Білогощі вранці 5 березня 1950 р., контрольним. Він начебто, за домовленістю, мав означати "дій, Галино, на свій розсуд".

Я трактую цей постріл не як контрольний. Вважаю, що він був зроблений з метою якщо не вбити запитувача за дверима криївки, то хоча б викликати паніку або розгубленість з боку кадебістів.

Продовження. Початок на 1-й стор.

ДО РІЧНИЦІ ЗАГИБЕЛІ РОМАНА ШУХЕВИЧА

ОСТАННІЙ БІЙ КОМАНДИРА УПА



Роман ШУХЕВИЧ та Осип ДЕКІВ

Це Шухевичу вдалося. Після пострілу майже усі вони разом з Галиною попадали на підлогу. У цю мить Галині вдалося розкусити ампулу з отрутою. Вона втратила свідомість, але завдяки активним "турботам" карателів вижила. На цьому свідчення "єдиного свідка трагедії в Білогощі" закінчуються.

Надалі для дослідників залишаються тільки офіційні документи КДБ і "художні" реляції безпосередніх учасників цих подій і кадебістських "літераторів".

Найбільш правдоподібним можна вважати реляції підполковника КДБ Івана Кириловича Шорубалка, який під псевдо Шовкуненко описав ці події у брошурі "Шляхами чекістської долі".

Змісту термінового радіоповідомлення Шовкуненко не дає не тому, що майора Ревенка Шухевич застрелив, а, мабуть, тому, що воно у деякій мірі компрометувало КДБ.

Я допускаю, що у повідомленні начальника радіозв'язку майора Ревенко була пересторога, що Шухевич має велику охорону. У деяких документах зустрічаємо навіть цифру 11, а сутичка з такою кількістю упівців могла б перетворитися в масакру. Насправді Шухевича охороняло тільки двоє: "Влодко" і "Юрко", та й вони тоді були відсутні в будинку №76-А, тому що підготовляли командарму новий постій.

Хоча їхня присутність не змогла б змінити ходу подій, тому що окупант вже на сьому годину ранку 5 березня стягнув до Білогощі майже дві тисячі карателів, переважно офіцерів.

Уже через кілька годин після загибелі Шухевича (приблизно о 8 годині ранку) в Москву по ВЧ (високочастотний секретний зв'язок в СРСР) полетіли телеграми і звіти, в яких підписанти вже тоді трохи фальсифікували справжні події, намагаючись зменшити свою провину. Адже не змогли виконати суворого наказу еЛБе (так кадебісти на своєму жаргоні називали найбільшого сталінського ката Лаврентія Берію) "взять Шухевича живьем".

А зараз ознайомлю вас з деякими оригінальними документами КДБ з мого сільського (!) архіву.

Переклади з москальської зроблені нами, але заголовки і підписи залишили ми в оригіналі. Мова оригіналів не дивує, адже документація КДБ Української РСР, одного з засновників ООН, велась "исключительно на общепонятном".

СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО

ЗАПИСКА ПО "ВЧ"

МИНИСТЕРСТВО ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСТНОСТИ СОЮЗА ССР

товарищу Абакумову Н. С.

МИНИСТРУ ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСТНОСТИ УССР

ГЕНЕРАЛ-ЛЕЙТЕНАНТУ

товарищу Ковальчуку Н. К.

Доповідаємо, що в результаті низки агентурно-оперативних заходів і проведеної чекістсько-військової операції 5 березня ц. р. о 8.30 ранку в селі Білогорща Брюховицького району Львівської області при спробі захоплення вчинив озброєний опір і був убитий відомий організатор і ватажок банд оунівського підпілля в західних областях УРСР Шухевич Роман, відомий під псевдами "Генерал Тарас Чупринка", "Тур", "Білий", "Старий", "Батько" та ін., і захоплена живою його найближча помічниця у підпіллі Дідик Галина, яка мала в підпіллі псевдо "Липа", "Гася" та ін.

Крім того, 3 березня ц. р. о 19 годині в м. Львові захоплена особиста зв'язкова Р. Шухевича Гусяк Дарина, псевдо "Дарка".

У ході активного допиту 3 і 4 березня ц. р. "Дарка" відмовилася вказати місця укриття Шухевича і відводила нашу увагу в протилежну сторону.

У зв'язку з цим була розроблена і проведена комбінація і о 22.00 4 березня ц. р. стало відоме село, де переховуються Шухевич та Дідик.

О 8.00 5 березня ц. р. село Білогорща було оточене, а будинки переселенки Хробак Наталії та її сестри Ганни були блоковані.

О 8.30 у мешканки села Білогорща Хробак Ганни Шухевич і Дідик були виявлені.

Наша група, яка увійшла до будинку, приступила до операції, в ході якої Шухевичу було запропоновано здатися.

У відповідь на це Шухевич вчинив збройний опір, відкрив вогонь з автомата, яким убив майора Ревенка – начальника відділення Управління 2-Н МДБ УРСР, і, незважаючи на вжиті заходи до захоплення його живим, під час перестрілки був вбитий сержантом 8 СР 10 СП ВВ МДБ.

Під час операції Дідик проковтнула ампулу з отрутою, що знаходилась в неї в роті, але завдяки вжитим заходам була врятована.

У будинку, де проживав Шухевич, було знайдено велику кількість документів, що мають велике оперативне значення: шрифти та коди для зв'язку з ватажками оунівського підпілля, паспорт, військовим квиток і ін. документи на ім'я Польового Ярослава.

Труп Шухевича був пред'явлений для упізнання: його синові Юрію, який перебуває у внутрішній в'язниці УМДБ у Львівській області; його колишній співмешканці, одній з активних учасниць оунівського підпілля Зарицькій Катерині та колишньому господарському референту Центрального "Проводу" ОУН – Благій Зіновію.

Всі вони відразу і без жодних коливань упізнали в трупі Шухевича.

Генерал-лейтенант	Судоплатов
Генерал-майор	Дроздов
Полковник	Майструк

Передано 5 марта 1950 р.

Приняли: в МГБ СССР Начальник 2-го Главного Управления Генерал-майор т. Питовранов в 13.00 ч.

В МГБ УССР Министр Госбезопастности УССР Генерал-лейтенант т. Ковальчук в 14.00 ч.

Передал Дроздов

Юрій МИКОЛЬСЬКИЙ,
Директор Карпатського музею визвольних змагань України

Закінчення в наступному числі.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ-ЗВЕРНЕННЯ

делегатів звітно-виборної конференції Львівської обласної організації Спілки офіцерів України до Президента України – Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України, Голови Уряду України, Голови Верховної Ради України, голів політичних фракцій у ВР України, активу українських політичних партій і громадських організацій, депутатів і держслужбовців усіх рівнів та всіх українських громадян

Давно сказано, що "коли замовкає політика, починають говорити гармати".

В українській історії дуже часто політична діяльність державних лідерів змінювалася на збройну боротьбу українського народу за своє волевиявлення, за свободу, за державу.

30 червня 2007 року ми святкуємо 100-ту річницю з Дня народження славетного воїна передової лінії збройної боротьби за Україну Командувача УПА генерал-хорунжого Романа Шухевича (Тараса Чупринки).

У зв'язку з цим ми закликаємо вас як державних лідерів новітньої України спільно з українською нацією охолити і взяти дієву участь в урочистих вшануваннях пам'яті Лицаря України Романа Шухевича. Для нього, жертовного і шляхетного виконавця Божого промислу в головуванні українським підпільним визвольним рухом, найцiннішою стала би належна подяка його живим і вже загиблим та відійшовшим побратимам – воїнам і службовцям армії УНР, УГА, Карпатської Січі, УПА.

Тому ЛОО СОУ звертається до Президента України, Голови Уряду України, Голови Верховної Ради України, голів політичних фракцій у Верховній Раді України, активу українських політичних партій і громадських організацій з вимогою з'єднатися соборно, як це українці вже робили у 1919 році, і законодавчо визнати боротьбу героїв за українську державність, як це передбачає висновок робочої групи істориків, схвалений Кабінетом Міністрів України.

Принагідно закликаємо вас і до інших заходів пошанування: випуску друкованої і мультимедійної продукції, поштових марок і ювілейних монет, найменування районів, вулиць, освітніх закладів, військових частин на честь учасників визвольних змагань тощо.

Ухвалено на звітно-виборній конференції Львівської обласної організації Спілки офіцерів України у Львові
25 лютого 2007 року



ЦЕ НАША ІСТОРІЯ

СОБОРНА ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНИ

Продовжуємо знайомити наших читачів із змістом календаря-альманаха на 2007 рік "Соборна пам'ять України", підготовленого професором Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимиром Сергійчуком.

1 березня

90 років тому (1917) народився організатор і диригент створеного з голландців українського "Утрехтського Візантійського хору" Мирослав Антонович.

60 років тому (1947) Провід ОУН(б) попередив українське населення комуністичної Польщі щодо можливого виселення.

3 березня

65 років тому (1942) Митрополит Андрей Шептицький випустив звернення "...І друг друга обнімім", в якому закликав до єдності з Апостольським престолом на основі створення незалежної Української церкви.

4 березня

155 років тому (1852) у Москві помер видатний письменник Микола Гоголь. Народився 1 квітня у Великих Сорочинцях Полтавської губернії.

55 років тому (1952) у бою з військами МДБ загинув видатний український художник-графік Ніл Хасевич. Народився 13 листопада 1905 року.

15 років тому (1992) у Києві Указом Президента України засновано Академію педагогічних наук України.

5 березня

180 років тому (1827) у селі Веселому Подолі теперішньої Полтавської області народився видатний український байкар, поет, публіцист Леонід Глібов. Помер 10 листопада 1893 у Чернігові.

6 березня

170 років тому (1837) помер видатний мореплавець, ідеолог і керівник першої російської навколосвітньої експедиції (1803–1806) Юрій Лисянський. Народився 13 квітня 1773 року в Ніжині на Чернігівщині.

115 років тому (1892) в селі Жовтанцях Жовківського повіту в Галичині народився визначний геолог, географ і археолог, член НТШ Юрій Полянський.



7 березня

125 років тому (1882) в Дрогобичі народився командувач Українською Галицькою армією Григорій Коссак. Розстріляний у Москві 3 березня 1939 року.

80 років тому (1927) в Данцігу засновано товариство українських студентів "Смолоскип", яке ставило за мету згуртувати всіх студентів-хіміків в боротьбі за свої права.

8 березня

90 років тому (1917) солдати-українці Волинського полку, піднявши синьо-жовтий прапор, відмовилися стріляти в мирну маніфестацію на Невському проспекті в Петрограді, чим підштовхнули революційні процеси в Російській імперії.

9 березня

145 років тому (1862) в Києві народився відомий живописець Микола Симоненко. Помер 26 березня 1912 року в Києві.

95 років тому (1912) у Санкт-Петербурзі померла відома журналістка і громадська діячка Надія Білозерська. Народилася 5 червня 1838 року.

10 березня

220 років тому (1787) у селі Головчинцях Літинського повіту Подільської губернії (тепер – Кармалюкове Жмеринського району Вінницької області) народився Устим Кармелюк, керівник повстанського руху на Поділлі в першій половині XIX ст. Загинув 22 жовтня 1835 року.

12 березня

85 років тому (1922) у Празі започатковано випуск журналу "Нова Україна".

13 березня

80 років тому (1927) у селі Германівці на Київщині померла українська письменниця, перекладачка Дніпрова Чайка (спр. – Василевська Людмила). Народилась 1 листопада 1861 у Зеленому Яру Миколаївської області.

65 років тому (1942) гестапо завершило в Житомирі спецоперацію проти українського націоналістичного підпілля, під час якої схоплено 12 членів ОУН. Тоді ж нацисти вимордували в Кременчуку Полтавської області 30 революціонерів, між ними окружного провідника М. Шепанського.

14 березня

90 років тому (1917) в с. Янівці на Луганщині народився Олександр Ткаченко, військовий льотчик, який здійснив 204 бойових вильотів в блокадному Ленінграді. Герой Радянського Союзу.

17 березня

160 років (1847) тому у селі Крячківці на Полтавщині народився видатний український антрополог, археолог, етнограф Федір Вовк (Волков). Помер 29 червня 1918 року.

90 років тому (1917) у Києві створюється Виконавчий комітет громадських організацій з 12 чоловік, серед яких 5 українців: Микола Порш, Андрій Ніковський, Сергій Єфремов, барон Федір Штейнгель і П. Паламарчук.

90 років тому (1917) у Києві виникла Центральна Рада, яку очолив Михайло Грушевський.

70 років тому (1937) помер учасник Першого Зимового походу армії УНР полковник Гаврило Базильський.

18 березня

125 років тому (1882) у с. Ломаківці Стародубського повіту Чернігівської губернії народився співак і педагог Костянтин Ісаченко. Помер 12 березня 1959 року в Ленінграді.

19 березня

90 років тому (1917) у Києві Товариство українських поступовців (ТУП) виходить з підпілля і проголошує свою Раду українським об'єднувальним центром. Дмитро Антонович, Іван Стешенко і Олександр Степаненко поставили вимогу до Ради ТУПу, щоб до організації українського центру були покликані всі українські організації, що стало підвалиною Центральної Ради.

20 березня

90 років тому (1917) на спільних зборах українських організацій у Києві ухвалено створити Українську Центральну Раду, головою якої заочно обрали професора Михайла Грушевського, що перебував у засланні.

21 березня

90 років тому (1917) Товариство Українських Поступовців (ТУП) звернулося до українського народу із закликом підтримувати новий демократичний лад, відкривати "Просвіти", українські школи, організовувати збірки національного фонду, підготовлятися до Російських установчих зборів, які мають вирішити справу української автономії.

22 березня

165 років тому (1842) народився видатний композитор і громадський діяч Микола Лисенко. Помер 6 листопада 1912 року.

140 років тому (1867) у Полтаві народився дійсний член Петербурзької академії наук (1923), член-кореспондент Туринської медичної академії (1909), Ломбардської академії наук (1926), Американського товариства мікробіологів (1926) Василь Омелянський. Помер 21 квітня 1928 року в Ленінграді.

90 років тому (1917) у Києві відбулися збори українських старшин і вояків у Києві, які обрали Тимчасову військову раду на чолі з полковником Глинським.

90 років тому (1917) Українська громада в Петрограді оприлюднила вимогу територіальної автономії для України, запровадження української мови в школах, звільнення із заслання галичан і митрополита Андрея Шептицького тощо.

75 років тому (1932) бойовик Юрко Березинський убив у Львові комісара польської поліції в українських справах Чеховського – за жорстокість під час слідства проти членів ОУН.

35 років тому (1972) у Нью-Йорку помер архівіст, історик і бібліограф Володимир Міяковський. Народився 18 липня 1888 року в Ковелі.

23 березня

90 років тому (1917) на військовому віче в Києві ухвалено організувати український охочекомонний полк.

Закінчення в наступному числі.



КУН У ДІЇ

Марта РИМАР

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ ЗАВОЙОВУЄ СЕРЦЯ НА ХЕРСОНЩИНІ



Іван РЕУЦЬКИЙ

Той факт, що український патріотизм присутній також на сході і півдні нашої держави, спеціально для "Нації і держави" підтверджує Іван РЕУЦЬКИЙ – голова Херсонської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів. Цю молоду людину обрали чільником обласного КУН в червні 2006 року. Не минуло й півроку, як з'явилася певність, що у Херсонської обласної організації КУН відкрилося друге дихання. Що вдалося здійснити? Які плани на рік прийдешній?

– За цей час ми спромоглися створити офіційний сайт "Націоналіст Херсонщини", – ділиться здобутками Іван Реуцький. – Відроджується газета обласної організації КУН "Степова Україна", що видавалася з 1994 року, але потім певний час не виходила. Створюємо редколегію, залучаємо до співпраці патріотів. Також міцно стала на ноги молодіжна референтура обласної організації, яку очолює дуже талановита людина Ілля Контішев. Вагому роль для нашої організації відіграє газета "Нація і держава", яку отримуємо щотижня і розповсюджуємо майже в усіх районах області, але переважну більшість примірників залишаємо в самому Херсоні: щоп'ятниці виставляємо агітаційний намет Конгресу в центрі міста, роздаємо газету. Те ж саме щосуботи робить молодіжна референтура. Тобто двічі на тиждень розповсюджуємо партійну газету.

Хочеться наголосити, що Херсонщина – не якесь, як переконують проросійські сили, місце російської слави. Ми вважаємо херсонські землі історично українськими. За підтвердженнями далеко в історію заглиблюватися не доводиться. Адже у 1711–1728 роках на території нинішнього міста Цюрюпинська (до жовтневого перевороту 1917 року – місто Олешки) існувала Олешківська Січ, де господарювали запорозькі козаки. І взагалі, на теренах Херсонщини донині збереглися дві Січі: Олешківська та Кам'янська (у селі Республіканець Бериславського району). Щодо повернення історичної назви місту Олешки 1998 року навіть відбувся загальноміський референдум. Проте він не був як слід підготовлений, зокрема з інформаційного боку, тому люди висловили своє нібито небажання повернути історичну назву нашому місту. Причиною стало втовкмачене комуністами примітивне переконання, що перейменування потребує величезних коштів. Я гадаю, місто Олешки згодом відродиться – почичаючи від назви і завершуючи історичним духом та гідним добробутом.

А поки що місто Херсон та більшість районних центрів залишаються переважно російськомовними, адже це саме ті землі, куди масово переселялися росіяни замість "розкуркулених" і висланих з рідної землі українців. Тим не менше, серед херсонців чимало свідомих громадян Української держави. До того ж, за часів існування ОУН-УПА на Заході України засуджені патріоти України частенько поверталися до цієї південної області, оскільки їм забороняли після таборів ГУЛАГу поселятися на Франківщині чи Львівщині. Ці люди й сьогодні складають кістяк, довкола якого формується український дух та українські сили. Особисто я хочу завдячити Любомиру Полюзі (до речі, цей вояк УПА нині таки повернувся до рідного Львова), який довго жив у місті Цюрюпинську, бо завдяки йому я долучився до лав Конгресу Українських Націоналістів.

Під час Другої світової війни у Цюрюпинську діяла група ОУН-УПА. Я зробив запит до управління СБУ Херсонщини, і мені відповіли, що справді зафіксовані кримінальні справи на людей, котрих засуджували за приналежність до націоналістичного українського опору. То є дуже красномовні факти: під час Другої світової війни діяли оунівці в Цюрюпинську, у Великій Олександрівці, у Чаплинці, в Каланчаку. Нині маємо намір підтверджувати відомі факти за допомогою архівних даних.

До здобутків нашого часу КУН Херсонщини відносить утворення молодіжної референтури, яка доти просто не існувала. Саме молодь приходить до нашої парторганізації ще й тому, що у назві чітко вказано: ми – українські націоналісти. Поняття "націоналіст" уже сприймається як патріот своєї держави, спроможний не словом, а ділом захистити її у важку хвилину. Я вважаю, що на Херсонщині нині націоналістична ідея сприймається цілком позитивно. Молоде крило організації складають переважно студенти вищих і середніх спеціальних навчальних закладів. А назагал до КУН приходять дуже різні люди – і вчителі, і робітники, і медики, і пенсіонери. Серед них – вояки УПА, які боролися проти двох імперій (червоної й коричневої) Іван Іванович Березко, Іван Данилович Гарилюк. Цим людям понад 80 років. Ми, молоді, робимо все, аби не забувати про старше покоління, тому що без минулого немає майбутнього.



ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

КІНЕЦЬ ІМПЕРІЇ

Спроба практичного застосування теорії геополітичної динаміки Рендала Коллінза

Євген ЖЕРЕБЕЦЬКИЙ

Велику турботу російських демографів викликає різниця демографічних потенціалів Росії і Китаю. Так, лише у великих китайських містах реальне і приховане безробіття сягає 26–38 млн осіб, а на селах – 150–220 млн осіб, тобто армія китайських безробітних і частково зайнятих перевищує все населення Росії. Передбачається, що найближчим часом у Китаї на 160 млн збільшиться чисельність робочих рук. На прикордонній з Китаєм російській території проживає 7–8 млн росіян, а з іншого боку кордону – 106 млн китайців. Густота населення у найбільш заселеному Приморському краї – 13,5 особи на кв. км, а в Китаї – 130. Незважаючи на те, що велика кількість етнічних китайців роками постійно проживає на території Росії, вони, однак, не поспішають брати російське громадянство. За різними прогнозами (див. вище) до 2050 р. населення Росії може зменшитись до 70 млн осіб, натомість населення лише континентального Китаю (без Гонконгу, Тайваню і Макао) зросте до 1,5 млрд осіб. Нарешті, як говорилося вище, вперше з часів освоєння росіянами Східного Сибіру, Далекого Сходу і Примор'я спостерігається міграційний відтік населення з цих російських територій. Що стосується Китаю, який практично освоїв усю свою придатну до економічної діяльності територію, то мігрувати він може лише на північ, оскільки на всіх інших напрямках демографічна ситуація ще складніша. Так, наприклад, експерти ООН передбачають, що у 2050 році густота населення в сусідньому Бангладеш досягне 1800 осіб на 1 кв. км!

Незважаючи на те, що китайське керівництво твердо заявило про відмову від територіальних претензій до Росії, китайська політична і ділова еліта вважає, що в минулому Росія шляхом несправедливих і нерівноправних договорів присвоїла півтора мільйона квадратних кілометрів китайської території. Так, наприкінці правління Мао Цзедуна на виданих в Китаї картах майже все Примор'я, прикордонні райони Читинської, Амурської областей і Хабаровського краю китайці зарахували до своєї етнічної території. Сьогоднішні ж китайські ультра вважають своєю більшу частину континентальної частини Далекого Сходу.

Після оголошення стратегічного партнерства між Росією і Китаєм і підписанням у рамках "Шанхайської п'ятірки" угоди про добросусідство, співробітництво і непорушність нинішніх кордонів, Китай відкрито не висуває територіальних претензій до РФ. Однак, як твердять російські аналітики, "ще у 1989 році в Китаї була прийнята закрита програма освоєння російського Далекого Сходу і залучення його в зону політичного і економічного впливу Китаю. Через декілька років на засіданні Політбюро КПК партійним керівникам була представлена доповідь, в якій говорилося про доцільність придбання в китайську власність земельних володінь і нерухомості на Далекому Сході, в Забайкаллі, Східному Сибірі, про підтримку китайської діаспори за кордоном. Цьому присвячена закрита ухвала Держради КНР, яка рекомендує місцевим органам влади, зовнішньоекономічним та іншим структурам заохочувати експорт робочої сили за кордон". Крім того, як стверджує професор Інституту країн Азії і Африки при МДУ Віллі Гельбрас, сьогодні настав новий етап в глобальній китайській міграції: Китай залучає земляцтва до вирішення далекосяжних, масштабних завдань. Останніми роками в Пекіні, Брюсселі, Нью-Йорку, Токіо та інших містах відбулися форуми китайських підприємців і мігрантів зі всіх країн світу. З великою швидкістю аналогічні структури з'являються в промислових центрах Росії. "Сьогодні в неафішованих планах китайського керівництва, як стверджують експерти, – організація явочного освоєння китайцями далекосхідних і сибірських прикордонних територій, створення компактних поселень з подальшим формуванням адміністративно-територіальних автономій". Потім, видно, слід чекати "боротьби за возз'єднання", як це вже було в інших частинах світу". Врешті, за словами проф. В.Гельбраса, у 2000 році Голова КНР Цзян Цземінь "оголосив про перехід до нової зовнішньоекономічної політики, основним інструментом якої є експорт капіталів і створення транснаціональних компаній".

Росія межує з Китаєм на далекому сході і півдні своєї території. Довжина російсько-китайського кордону становить 3 605 км на південному сході і 40 км на півдні. Російсько-китайський кордон ще від радянських часів був традиційно добре облаштований і в приблизно такому ж стані зберігається досьогодні. Чого не можна сказати про новий російсько-казахський кордон протяжністю 6 846 км, який практично не контролюється жодною із сторін і через який в Росію налагоджено стабільний потік контрабанди і нелегальних мігрантів з Китаю. Як твердять російські фахівці, офіційні цифри китайських іммігрантів не викликають жодного занепокоєння, натомість реальної кількості китайців в Росії і, головне, динаміки і характеру цього процесу не знає ніхто, оскільки, на їхню думку, російські далекосхідні статистичні органи свідомо занижують дані у своїх звітах. Фахівці стверджують, що у самій лише Москві сьогодні налічується понад 100 000 китайців, а також прогнозується, що через 50 років в РФ буде понад 10 млн громадян Піднебесної, і вони стануть другим за чисельністю народом в Росії. Це в кращому випадку.

У гіршому – протягом декількох десятків років китайська діаспора в Росії досягне десятків мільйонів і питання належності Далекого Сходу і південних регіонів Сибіру буде вирішено виключно мирним шляхом.

Чи існує реальна загроза військової інтервенції Китаю на Далекий Схід і Східний Сибір, або, кажучи інакше, чи відбудеться спрощення геополітичної ситуації шляхом вирішальної війни (showdown war) між двома суперниками? Як твердять фахівці, такий розвиток подій маловірогідний: за прогнозами Лондонського інституту стратегічних досліджень, у 2010 році Китай володітиме армією і бойовою технікою, які будуть значно переважати російську. Зрештою, за однакової мобілізаційної напруги Китай зможе виставити армію на порядок більшу, ніж Російська Федерація. Однак Росія володіє набагато більшим і потужнішим ядерним арсеналом, тому всяка спроба військової інтервенції проти РФ є наперед абсурдною. Вище ми не випадково наголосили, що Росія успадкувала характер і динаміку геополітичних процесів, пов'язаних з розпадом СРСР: Р. Коллінз твердив, що під час розпаду СРСР замінником показової війни виступила холодна війна, яка остаточно зруйнувала Радянський Союз економічно і призвела його до розпаду. Сьогоднішній військовий і господарський стан Росії ясно показує, що економічні наслідки холодної війни, які остаточно зруйнували економіку СРСР, продовжують нищити нову Росію. На практиці це означає, що китайцям нічого не треба робити, лише чекати остаточної економічної, демографічної і владної деградації Росії. А тоді колосальний демографічний вакуум, який виникне на російських землях за Уралом, як гігантська помпа, засмокче мільйони китайців, і питання державної належності цих територій буде змінено раз і назавжди.

І, насамкінець, пригадаємо собі п'ятий принцип теорії Р. Коллінза: занадто велике розширення (overextension) призводить до ресурсної напруженості і до розпаду держави. Або простіше: чим далі військова держава виходить за межі своєї "стартової бази", тим вищі її витрати на утримання військових контингентів. Під вагою цих витрат імперія й розпадається. Цей принцип, на наш погляд, найкраще ілюструє спадковість, тяглість сучасного розвитку Російської імперії: сучасна Росія не лише є правонаступницею території, активів і пасивів колишнього СРСР, а й успадкувала характер і динаміку геополітичних процесів, які розвалили Союз.

Як відомо, після Другої світової війни Радянський Союз істотно приростив свою територію, людські і економічні ресурси на західному напрямку. Військові бази Союзу були розміщені в Німеччині, Польщі, Угорщині, Чехії, в теперішніх прибалтійських країнах. З 1980 року великий військовий контингент утримувався на території Афганістану. Крім того, СРСР мав військово-морські бази і бази радіотехнічної розвідки на Кубі (Сьєнфуегос і Лурдес), в Нікарагуа (Діріамба), в Польщі (Свиноустя), Німеччині (Росток), Фінляндії (Порккала-Удд), Сомалі (Бербера) і військово-повітряну базу (Харгейс), Анголі (три центри радіоелектронної розвідки – Кобінду, Бенгелу і Лобіту), у В'єтнамі (Камрань), Сирії (Тартус – єдина база в Середземному морі), Йемені (Ходейда), Ефіопії (Нокра), Єгипті і Лівії. Військові бази були також в Монголії і Північній Кореї (Рамона). Сьогодні МВФ Росії утримує свої бази лише в Камрані і Тартусі, а також випробувальний пункт базування на озері Іссик-Куль (Киргизія) і три зарубіжних вузли зв'язку – Вілейки (Білорусія), Бішкек (Киргизія) і Гавана (Куба). Ну і, звичайно, Чорноморський флот з головною базою в Севастополі.

Як говорить Р. Коллінз, у 90-х роках надмірне розширення території призвело до того, що Радянський Союз розвалився через неможливість ефективно контролювати завойовану територію. Причина – колосальні військові витрати в Афганістані і посилення демократичних рухів у Центральній Європі. Після розпаду СРСР російські війська покинули Центральну і Східну Європу і, за незначними винятками, азіатські країни СРСР. Таким чином, зліквідувавши свої військові контингенти і більшість військових баз, Росія істотно поправила свій економічний баланс. Сьогодні невеликі російські військові бази розташовані в усіх пострадянських країнах, за винятком Прибалтики і Туркменії, а також на Кубі, у В'єтнамі і Сирії. Однак, навіть такий скорочений варіант військової присутності Росії за кордоном сьогодні їй не під силу.

Тенденція до згортання російської військової присутності в світі має суто економічну причину. Зараз Москві важко утримувати не лише закордонні військові бази, а й регулярну армію в самій Росії. Сьогодні усі ми є свідками прогресуючої деградації Збройних сил РФ: нездатність федеральних військ навести "конституційний порядок" у невеликій Чечні, яка перетворилася для Росії в маленький Афганістан, свідчить про глибоку кризу не лише армії, а й Російської держави. Хоч як це парадоксально звучить, нинішня територія РФ завелика для її нинішнього економічного і демографічного потенціалу. З кожним роком Росія має все більші проблеми з комплектуванням, особовим складом і матеріально-технічним забезпеченням своїх військових гарнізонів на Півночі і Далекому Сході. Прогресуюча депопуляція азійської частини РФ і очікувана експансія китайців ставить російське керівництво перед колосальною проблемою: як забезпечити солдатами і офіцерами свої гарнізони за Уралом. Якщо нинішні демографічні тенденції і далі збережуть свій характер і динаміку, то через 30–40 років федеральні війська на півночі опиняться в практично безлюдній місцевості, а на півдні – у чужому китайському морі, тобто на безумовно недружній території. Вартість утримання таких гарнізонів різко зросте з відповідними наслідками для російської економіки. І, головне, не маючи навколо себе безпосереднього об'єкта захисту цивільного російського населення, армія одразу втратить мотивацію своєї діяльності і сенс самого існування. Результат – падіння дисципліни, розклад і деградація особового складу, що вже спостерігалося в середньоазіатських гарнізонах, зниження боєздатності. Далі – скорочення цих гарнізонів до символічної кількості і поступова фактична втрата контролю Центру над цими територіями. Зв'язок з Москвою якийсь час буде триматися на великих приватних компаніях, які платитимуть податки у федеральний бюджет, з часом і цей ланцюжок розірветься. Територія ж після добре організованого волевиявлення народу (якого?) буде втрачена назавжди.

Прощай, Росіє!

Отже, виходячи із сказаного, можна з великою мірою вірогідності прогнозувати, що сучасна Російська Федерація розпадеться на декілька (або декілька десятків) менших фрагментів, більшість з яких неминуче потрапить у сферу впливу сусідніх окраїнних держав з наступною повною втратою суверенітету. Як виглядатиме процес фрагментації великої держави і коли це станеться – сказати важко: можна передбачити і спрогнозувати геополітичні процеси, виходячи із теорії геополітичної динаміки Р. Коллінза. І в цьому випадку Росія має 30–50 років, бо саме на 2050 рік припадає пік демографічної кризи в Росії, коли її населення досягне відмітки 90, а в гіршому випадку – 70 мільйонів, за чим – або катастрофічна депопуляція і втрата контролю над гігантською територією за Уралом, або бездумний імпорт десятків мільйонів робочих рук з сусіднього Китаю. І перший, і другий варіанти однаково згубні для Росії. Різниця між ними полягає в тому, що за другого варіанту остаточна втрата легітимності влади Москви на цих територіях відбудеться набагато швидше. Однак такий хід подій можливий за умови, що збережуться нинішні тенденції і не буде втручання зовнішніх сил. Сумнівно, що status quo збережеться ще 5–7 років. Деякі ознаки дають підстави зробити припущення, що існує декілька типологічно різних сценаріїв, які й будуть реалізовані найближчим часом. Отже, перший сценарій передбачає невтручання зовнішніх сил у процес розпаду, другий – навколишні держави візьмуть у цьому найактивнішу участь. Через те, вживаючи лексему "сценарій", ми говоримо лише про загальні тенденції розпаду, а не про хронологічну послідовність і детальний перелік окремих актів.

Отже, перший сценарій передбачає, що Москва, усвідомивши неминучість розпаду держави, візьме цей процес під свій контроль і прискорить фінальний етап. Мотивація активних гравців достатньо прозора: якщо розпад неможливо зупинити, потрібно його максимально комерціалізувати, щоб отримати найбільший зиск. З доволі високим ступенем вірогідності можна передбачати такі складові елементи цього сценарію.

Протягом наступних 3–5 років буде повністю приватизовано усі великі, стратегічно важливі підприємства видобувної, переробної і енергетичної промисловості РФ, а також весь транспорт і зв'язок. Паралельно буде здійснюватись інтенсивна приватизація землі.

Остаточна приватизація гігантів сибірської промисловості (це вже реалізовано) призведе до ослаблення державного регулювання економіки, що буде стимулювати створення і розвиток незалежних центрів влади, які базуються на приватному володінні капіталом, технологіями і комунікаціями. За Уралом керівники стратегічних підприємств, всупереч волі Москви, повністю захоплять регіональну владу на всіх рівнях, що призведе до створення корпоративно-територіальних структур, тобто до альянсу великих

Продовження. Початок у числах 7–9.

Закінчення у наступному числі.



МИСТЕЦТВО

ГРАФІКА ГОРИ

Олександр ХОМЕНКО

Цей тип мистецького формовияву здобувається у нашому образотворенні на ролю особливу, навіть дещо містичну. Певно, причина тут – у самій природі українського терену: чорно-біла напруга графіки, яка не втікає у пастельну колабораціо півтонів, найбільше відповідає внутрішній структурі Frontiersland – землі прикордоння, де сходяться світи і сенси. Бо й направду: перші наші – ще дитячі – уявлення про козаччину формували щедро репродуковані гравюри з "Віршів на жалісний погреб... Петра Конашевича-Сагайдачного", а далі була "Живописная Украина" Тараса Шевченка (до речі – академіка гравюри), згодом – Стусівське, вистояне на жасткому колимському морозі: "Навпроти – графіка гори і сніг, і чорні сланці. О, хоч на мить заговори, чиї лежать там бранці".



...Тільки-но випущена видавництвом "Грані-Т" монографія знаного мистецтвознавця Олени Лагутенко "Українська графіка першої третини XX століття" заповнює вельми поважну прогалину в наших уявленнях про художній дискурс тієї епохи. Фактично, маємо перше цілісне дослідження явища української графіки окресленої доби, в якому вона, тобто графіка, не розчиняється в масивах дослідження станкового живопису, скульптури, вжиткового мистецтва тощо, а постає цілісним і об'ємним феноменом, завершеним і самодостатнім у своїй тональності, феноменом, який, проте, повсякчас пульсує виходами-проростаннями і в нашу мистецьку сучасність. Дослідниця пропонує здійснити захоплюючу інтелектуальну подорож, уреальнюючи і в мистецькому аналізі демонструючи, як, наприклад, крізь масиви манірного віденського декадансу, присмаченого гоноровим польським ніцшеанством, що "задавав тон" у мистецькому Львові початком XX століття, несподівано прориваються такі неперевершені артефакти графіки, як "Пастушка" Михайла Бойчука, яка в шляхетній аскезі своїй відсилає і до близькосхідного рельєфу, і до глибин прауукраїнського мистецтва. Власне, проблеми, що їх вирішували графіки натоді, постають перед нашим мистецтвом, ширше – культурою взагалі – і нині: як увійти органічно в світовий контекст, не втративши власної, притаманної лише тобі "самості". Хтось звично пропонував і пропонує позірну європеїзацію – балакучу, риторичну і, по суті, по-школярському наслідувану, зваблює грою масок, картонних демонів, у той час, як для іншого найважливішою лишається інтенсивність переживання: національного знаку, символу, архетипу.

У книзі Олени Лагутенко навіч можемо спостерігати, як крізь плетиво професійного й неупередженого дослідження емпіричного матеріалу може просвічувати метафізика – нехай це буде розповідь про Нарбута, який після потьмянілого блиску петербурзької імперіалістичності повертається в Україні до автентики народного стилю, про неперевершену книжкову графіку Василя Кричевського, про шукання Вадима Меллера чи Оксану Павленко... Певно, сам матеріал виявляється надто вдячним на таку, сказати б, рецепцію. Бо коли вдивляєшся в гравюру-ілюстрацію Софії Налепинської-Бойчук до Шевченкового вірша "Мені тринадцятий минало", датовану 1928 роком, і водночас читаєш про хлопчика з вівцями, який "стоїть на тлі високого неба і землі, що елегійно вигинається пагорбами", то десь там, якимось шостим чуттям починаєш усвідомлювати, що це – наша ікона Доброго Пастиря, який, можливо, так само шукав залізні стовпи, що підпирають небо, а слуги царя Ірода вже ходять, вишукують, і за п'ять років хлопчика того безіменного кинуть у спільну могилу й засиплють хлоркою, як мільйони заморених голодом, а елегійні пагорби розорють колгоспні трактори, аби здати "хлеб Родине". До речі, подібна актуалізація особистісного виміру надає мистецтвознавчому наративу авторки "Української графіки..." якоїсь особливої теплоти і, разом з тим, – виразності.

Звичайно, немає нічого досконалого в світі, і авторові цих рядків так само хотілося б побачити в цій книзі, скажімо, докладний аналіз так і не прощеного радянським режимом Нарбутового "гріха" – паперових грошей доби УНР (серед них, наприклад, такий достеменний шедевр, як 100-гривнева банкнота 1918 р.), які й нині правлять за неперевершений зразок дизайну банкнотної графіки. А можна зауважити і недолік більш концептуальний – брак широкого культурологічного контексту (суспільно-політичного, літературного, філософського), у якому творилася українська графіка доби Розстріляного Відродження. Бо вона в той час була не просто мистецтвом – це була заледве чи не міліарна потуга, аргумент пробудженої від вікової оспалості України. І коли Хвильовий у своєму забороненому трактаті "Україна чи Малоросія", обґрунтовуючи ідею авангардної ролі України в новому циклі світової історії, серед найперших аргументів називає "буйні фарби Петрицького і конструктивну чіткість Меллера", він робить це цілком усвідомлено.

Найближчим часом видавництво "Грані-Т" обіцяє доповнити монографію Олени Лагутенко ще й альбомом репродукцій української графіки. Що ж, будемо очікувати. Принаймні, гортаючи такі книги, можна бодай на якийсь час забути про нашу не-"м'ятежну" епоху з усіма її універсалами і канібалами.



ВІД АВТОРА

МЕРЗОТНИКИ

Іван АНДРУСЯК, поет

Чи знаєте ви, звідки беруться мерзотники? Я, скажімо, не знаю... Ніби ж дивишся – людина як людина, дві руки, дві ноги, одна голова на плечах; а заговоре – то хоч на місяць вий; ніби його не мати народила, а... як там у Шевченка, пригадуєте ж!

Та найстрашніше не те, що вони взагалі є, – з цим би вже якось дав собі раду, знаючи, що ось мерзотник, діла з ним ліпше не мати, а так най собі дригає помаленьку, всякої ж тварі по парі Бог сотворив, – а найстрашніше те, що їм тепер скрізь зелена вулиця і "канал чесних новин". Ми ж собі, люди як люди, так мислимо: ось є той-таки чоловік, дві руки, дві ноги, і раптом запраглося йому, аж засвербіло, щось таке мерзотне учворити. Ну то й учворив, а люди на нього дивляться та й кажуть: що ж ти, іване-петре-гавриле, з глузду зсунувся, чи гедзь тебе який удзигнув, чи ще яка мара, що ти не як людина поводишся, а як той... що проти ночі ліпше не згадувати. Навіть якщо й не кажуть, а просто дивляться – і того достатньо, у погляді вичитає й задумається: а мо' я, іван-петро-гаврило, таки мерзотник, га? Збоку ж видніше буває...

Ні, у нас, останнім часом, усе навпаки: учворить який-небудь іван-петро-гаврило мерзоту особливо гидотну, і одразу ж його по телевізору показують, інтерв'ю в нього беруть, уже він "чєлов'єк нарозхват", уже в нього, бач, і грошенята звідкись завелися, і слави-почесті гламурні за ним по п'ятах валандаються ("шанкарка п'яна", казав Тарас Григорович), а там і в парламент, диви, за списком якої-небудь регі-воні потрапиш, коли пощастить... Виходить, що більша мерзота, то ліпше тепер оплачується!

Ось дуже часто показують цими днями по телевізору одного... секретаря, бачте, Донецької міськради. З виду такий собі хлопчина прибандючений, на лиці написано, що "ми унівєрсітєтав не канчалі"... Здавалося б, і біс із ним, кому воно треба – отаке миршаве й недолуге в телевізор пхати? А виявляється, комусь-таки треба – бо воно, оце миршаве й недолуге з відверто українським прізвищем, на матір рідну покусилося! Його, секретаря Донецької міськради, бачте, язик претісняют! А воно такий розвинутий, бачте, язик – у хавці не вміщається, все наружу, бачте, вилізти норовить. А як виліз, то хоч ховайся: ета, мля, укрАінская мова і недагазвітая, мля, і ващє такая-сякая; пгічьом еті, мля укрАінци і нє люді савсєм, а бидла ващє, мля; і етат Шєвчєнка...

Звісно, хто ж іще! Тарас Григорович їм добряче в печінки в'ївся! Це вже остаточний лакмус, далі нікуди – кожна отака шовіністична мерзота, кожен отакий гидкий виплодок конче мусить "пнути" Шевченка! Спасибі, батьку Тарасе, – досі ти людям показуєш, хто є хто. Правду кажучи, я й не уявляю собі, що б ми без тебе робили!

А ось іще один – теж із відверто українським прізвищем. І пика його теж цими днями з телевізора не вилазила. Відзначився, бачте, – зібрав зграйку підлітків і повів приступом на... базар. Під гаслом "Україна для українців"! Бо на тому базарі, бачте, самі негри й араби торгують, – а йому чимось не подобаються чи то негри, чи то араби, і тому він вирішив видати себе за "українця"...

Здавалося б: це ж божевільний, що з нього візьмеш? А не все так просто! Ніні, коли так звані кирзові январи під проводом їхніх януковичей-азарових-табачнікав неприкрито нищать усе питомо українське, отакий "похід на негрів" надто вже симптоматичним бачиться, надто вже відверто в їхні руйнівні плани вписується, – мовляв, ви только пасматрітє на етіх маларосав, куда с німі в Європу, за німі толька вєлікая рассєя плачєт, царь-батюшка Владімір Владіміравіч с нагайкаі...

І взагалі: суцільна в нас, українців, благодать, – хіба тільки негри з арабами жити заважають. Кому вигідне виголошування отакої дурні? Ото ж бо й воно!

А телевізори усе це ретранслюють, усе це людям у голови втовкмачують. Отак і виходить, що вигідно нині ставати мерзотником, ой як вигідно!

І що з цим робити, Тарасе Григоровичу?

УТОЧНЕННЯ

У публікації "Київські святині та їх знищення" ("Нація і держава", №9 за 2007 рік) з технічних причин трапилася помилка. П'ятий рядок третього абзаца другої колонки слід читати "участю Степана Ковніра..." і далі за текстом.

Просимо вибачення у читачів за допущену неточність.

Василь ІВАНОВ



ЩО СВЯТКУЄМО, УКРАЇНЦІ?

ЧУЖА ТРАДИЦІЯ

Чому ми, українці, на 16-му році незалежності святкуємо чуже нам 8 березня – "день Амана" (Гамана), юдейське національне свято Пурім? Про справжню природу цього свята можемо довідатися з наступної історичної довідки.

Перський цар Ахашверош (Ксерокс) (465-85 рр. до н. е.), за юдейською легендою, прогнав за непослух свою дружину і одружився з Естер – сиротою, яку виховував дядько Мордехай. Цар мав візира Гамана, котрому вклонялися всі, окрім юдеянина Мордехая. Ображений Гаман сказав цареві, що юдеї не коряться і не поважають царя. Повіривши, цар доручив Гаманові знищити юдеїв. Тоді Естер зізналася цареві, що вона юдейка і нагадала, що Мордехай свого часу врятував Ахашверошу життя, і впросила царя покарати Гамана. Цар піддався намові Естер – Гамана було вбито. Після цього Мордехай став другом царя, а юдеї дістали в царстві владу, скориставшись якою повісили десятьох Гаманових синів та вбили 75 тисяч своїх ворогів.

Відтоді ця кривава подія стала національним святом юдейського народу і відзначається щорічно 8 березня як свято Пурім або день Гамана. Комуністка, німецька юдейка Клара Цеткін 1910 р. на конференції жінок-соціалісток у Копенгагені (Данія) запропонувала відзначати 8 березня як день жінки, її підтримала німецько-польська юдейка комуністка Роза Люксембург. Конференція проголосила 8 березня міжнародним жіночим днем. Але це свято не прижилося в світі. Його святкували, крім Ізраїлю, тільки в Московській імперії.

Відзначення цього жіночого дня, що, як правило, припадає на Великий піст, часто супроводжуються гучними пиятиками та забавами, чим порушуються норми християнської етики і зневажаються релігійні традиції християн.

Цивілізований світ на знак поваги й любові до жінок щороку у другу неділю травня відзначає День Матері – після Великодніх свят, в час розквіту весни й наближення сонячного літа.

Оскільки український народ у своїй основі є християнським і належить до сім'ї європейських народів, нав'язане силоміць свято 8 березня є чужим для нас. Нам годилося б відзначати справді міжнародне свято – День Матері.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 60 000 примірників

Ціна договірна